

Arrest

nr. 177 678 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op maandag 10 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien het verzoekschrift dat op 7 november 2016 werd ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 22 januari 2016 België binnen en vraagt op 25 januari 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 25 december 2015 in Griekenland en op 1 januari 2016 in Duitsland asiel had aangevraagd.

Op 2 maart 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die op 14 maart 2016 de terugname voorlopig weigeren omdat verder onderzoek vereist is.

Op 15 maart 2016 worden de Duitse autoriteiten verzocht om hun verzoek tot terugname te herzien. Op 17 augustus 2016 stemmen de Duitse autoriteiten alsnog in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 18.1, onder b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 9 september 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j818(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 25.01.2016 asiel in België, samen met zijn religieus gehuwde partner en hun twee minderjarige kinderen. Behalve zijn eigen gezin, dienden ook zijn schoonouders, een alleenstaande schoonzus, een schoonzus met diens partner en kinderen en een schoonbroer met diens partner en kind een asielaanvraag in. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn taskara voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Griekenland op 25.12.2015 wegens illegale binnenkomst en in Duitsland op 01.01.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 30.01.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 2 maanden voor aankomst verliet om via Pakistan en Iran naar Turkije te reizen om daar 15 à 20 dagen in Istanboel te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens het grondgebied van de Lidstaten met een opblaasbare boot in Griekenland te hebben betreden. In Griekenland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 25.12.2015 wegens illegale binnenkomst geregistreerd. De betrokkene verklaarde na een verblijf van ongeveer 4 dagen via Macedonië, Servië, enkele voor hem onbekende landen en Oostenrijk naar Duitsland te zijn gereisd. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 01.01.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene verklaarde dat hij 15 à 16 dagen in Duitsland in een opvangcentrum verbleef om vervolgens met een trein naar België door te reizen om er op 22.01.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.01.2016 een asielaanvraag in.

Op 02.03.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 14.03.2016 antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek. Op 15.03.2016 werd

een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties, die op 17.08.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij voor België koos omdat hij er familie heeft en omdat de asielprocedure er goed is. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omwille van de aanwezigheid van familie in België. Hij gaf aan dat België geen slecht land is, maar dat het nu eenmaal hun bedoeling was om naar België te komen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familie te hebben. De betrokkene gaf aan dat de oom van zijn partner, S. H. (...), genaamd in België verblijft. De betrokkene kon evenwel geen verdere informatie geven betreffende deze oom van zijn partner, inzonderheid zijn statuut en verblijfplaats in België.

Betreffende het verblijf in België van de oom van de partner van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom van de partner van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de oom van de partner van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf zelf aan dat Duitsland geen slecht land is, maar dat het nu eenmaal hun bedoeling was naar België te komen.

We merken bovendien op dat de Duitse instanties op 17.08.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten⁽⁴⁾.
(...)"*

1.2. Op 31 oktober 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nummer 196 110.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 9 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 31 oktober 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Deze beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag werd ter kennis gebracht, maakt de verwijdering van de verzoeker imminent nu zij de vasthouding van de verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft op maandag 7 november 2016, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 31 oktober 2016 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 195 520, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), *iuncto* de artikelen 6 en 25 van de Dublin III-verordening, *iuncto* artikel 5 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening (EG) nr. 1560/2003), *iuncto* het beginsel van de redelijke termijn als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41, eerste lid, van het Handvest en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Artikel 25 van de Dublin III-Verordening voorziet:
"(...)"*

*Artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening stelt:
"(...)"*

Artikel 20, lid 1 onder b) Verordening nr. 343/2003 heeft dezelfde inhoud en is dus de voorganger van artikel 25.1 van de Dublin III-Verordening. De uitvoeringsbepalingen van de Dublin III-Verordening (Uitvoeringsverordening nr. 118/2014) laten artikel 5 van de Verordening nr. 1560/2003 ongewijzigd.

Bijgevolg voorziet artikel 5.2 van de Dublin-Uitvoeringsverordening nog steeds dat een eventueel verzoek tot herziening de termijn om te antwoorden op een verzoek tot terugname onverlet laat.

In casu betreft het een terugnameverzoek op grond van een Eurodachit. De termijn om te antwoorden op het verzoek bedraagt dus 2 weken. Indien binnen deze 2 weken geen antwoord wordt gegeven, wordt het antwoord geacht positief te zijn.

In casu was het er wel een antwoord, nl. Duitsland weigerde de overname op 14 maart 2016. Hierop diende verwerende partij een verzoek tot herziening in. Op grond van artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening moet dergelijk verzoek worden ingediend binnen drie weken. Dit gebeurde.

Op grond van hetzelfde artikel "beijvert" de aangezochte lidstaat vervolgens "om binnen twee weken te antwoorden. " Deze inspanningsverplichting werd in casu allerm minst nageleefd. Duitsland antwoordde pas op 17 augustus 2016 ofwel vijf maanden later.

Hoewel de Dublin III-Verordening noch de Dublin-Uitvoeringsverordening een duidelijke sanctie voorziet op het niet respecteren van deze termijn, kan uit de samenlezing van de relevante wetsartikelen en met inachtna me van het doel van de Dublin III-procedure en het beginsel van de redelijke termijn en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel worden geconcludeerd dat België in casu de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de aanvraag van verzoeker. De bestreden beslissing, waarin verwerende partij stelt dat Duitsland bevoegd is, is onwettig.

De Dublin-regels stellen voorop dat de verantwoordelijke lidstaat zo snel mogelijk moet worden bepaald.

*Overweging 5 van de Dublin III-Verordening voorziet:
"(...)"*

Er worden daarom doorheen de gehele Verordening korte en verplichtende termijnen voorzien voor de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 25 van de Dublin III-Verordening stelt dat een terugnameverzoek "zo spoedig mogelijk" moet worden beantwoord. Voor een terugnameverzoek op grond van een Eurodachit wordt een korte termijn ingesteld van twee weken.

Artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening voorziet de mogelijkheid om een verzoek tot herziening in te dienen, maar stelt uitdrukkelijk dat de voorziene termijnen moeten worden gerespecteerd. Een verzoek tot herziening mag er dus niet voor zorgen dat de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat op de lange baan wordt geschoven.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt ook dat verwerende partij moet overgaan tot het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat zodra een asielaanvraag is ingediend.

De wil van de Europese en de Belgische wetgever om zo snel mogelijk duidelijkheid te hebben over de bevoegde lidstaat, kadert ook in het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn.

Artikel 41.1 van het Handvest voorziet:

"(...)"

In casu werd de termijn van twee weken om te antwoorden op het verzoek tot herziening ruimschoots overschreden. In plaats van binnen de twee weken werd pas na vijf maanden geantwoord. Het is dan ook duidelijk dat de verplichting om te ijveren binnen twee weken te antwoorden, opgelegd door artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening, niet werd gerespecteerd.

De termijnen van artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening en van artikel 25 van de Dublin III-Verordening (oud artikel 20 van de Dublin II-Verordening) werden kennelijk niet gerespecteerd. Daarom is de bestreden beslissing in hoofdorde onwettig.

In bijkomende orde, wanneer wordt aangenomen dat er geen sanctie staat op het overschrijden van een termijn door de formulering van artikel 5 van de Dublin-Uitvoeringsverordening, moet nog altijd het principe van een redelijke termijn worden gerespecteerd.

In casu gaat het om een asielaanvraag van een gezin met twee minderjarige kinderen.

De Dublin III-Verordening en het Handvest verplichten verwerende partij rekening te houden met hun hoger belang.

Artikel 24.2 van het Handvest voorziet:

"(...)"

Overweging 13 van de Dublin III-Verordening stelt:

"(...)"

Artikel 6.1 van de Verordening bepaalt:

"(...)"

Artikel 6.3 werkt verder uit waarmee precies rekening moet worden gehouden:

"(...)"

Erg relevant is de beoordeling van het Hof van Justitie in een arrest van 6 juni 2013:

54 Bovendien moet artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 343/2003 worden uitgelegd in het licht van het doel ervan, te weten bijzondere aandacht aan niet-begeleide minderjarigen te besteden, alsook tegen de achtergrond van het hoofddoel van de verordening die, zoals de punten 3 en 4 van de considerans ervan aangeven, de daadwerkelijke toegang tot een procedure houdende beoordeling van de vluchtelingenstatus van de verzoeker beoogt te waarborgen.

55 Aangezien niet-begeleide minderjarigen bijzonder kwetsbare personen zijn, komt het erop aan de procedure strekkende tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat niet langer te laten duren dan strikt noodzakelijk, hetgeen impliceert dat zij in beginsel niet aan een andere lidstaat worden overgedragen.

56 Deze overwegingen worden bevestigd door de vereisten van punt 15 van de considerans van verordening nr. 343/2003, waarin is gepreciseerd dat deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest worden erkend.

57 Een van deze grondrechten is onder meer het in artikel 24, lid 2, van het Handvest vervatte recht dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen.

58 Artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 343/2003 kan dus niet worden uitgelegd op een wijze waardoor dat grondrecht wordt geschonden (zie naar analogie arrest Deticek, reeds aangehaald, punten 54 en 55, en arrest van 5 oktober 2010, McB., C-400/10 PPU, Jurispr. blz. 1-8965, punt 60).

59 Hoewel enkel de eerste alinea van artikel 6 van verordening nr. 343/2003 uitdrukkelijk naar het belang van de minderjarige verwijst, heeft artikel 24, lid 2, van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 51, lid 1, ervan, tot gevolg dat de belangen van het kind ook de eerste overweging dienen te vormen bij ieder besluit dat de lidstaten op grond van de tweede alinea van dat artikel 6 vaststellen.

60 Dit vereiste om de belangen van het kind in aanmerking te nemen, impliceert in beginsel dat in omstandigheden als die welke de situatie van verzoekers in het hoofdgeding kenmerken, artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 343/2003 aldus wordt uitgelegd dat volgens deze bepaling de verantwoordelijke lidstaat de lidstaat is waar de minderjarige zich bevindt nadat hij er een asielverzoek heeft ingediend.

61 Zoals uit punt 55 van het onderhavige arrest blijkt, komt het er in het belang van niet- begeide minderjarigen nameijk op aan de procedure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat niet nodeloos te rekken maar hun een snelle toegang tot de procedures voor de toekenning van de vluchtelingenstatus te waarborgen.

(HvJ 6 juni 2013, *The Queen op verzoek van MA e.a. t. Secretary of State for the Home Department*, C-648/11.)

Het betreft in casu een gezin dat met sociale, familiale en medische problemen kampt. De moeder heeft medische problemen waarvoor zij recent nog moest worden gehospitaliseerd (stuk 2). Het koppel ondervindt echtelijke problemen en heeft moeilijkheden om zich stand houden temidden de onzekerheid en vele veranderingen die hun vlucht en asielaanvraag met zich hebben meegebracht. (stuk 3) In deze context en gezien het hoger belang van de twee minderjarige kinderen, is het onredelijk van hen te verwachten dat zij gedurende 8 maanden in onzekerheid blijven over welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van hun asielaanvraag en dat zij vijf maanden nadat Duitsland hun terugname uitdrukkelijk weigerde, nog naar Duitsland zouden moeten terugkeren.

Dit leidt tot het nodeloos rekken van de daadwerkelijke toegang tot de asielprocedure voor kwetsbare personen, waarvan het Hof van Justitie al heeft geoordeeld dat dit onaanvaardbaar is.

Gezien het om een vooropgestelde termijn van twee weken gaat en ook artikel 25 van de Dublin III-Verordening een termijn van twee weken voorziet om te antwoorden op een initieel terugnameverzoek en er bovendien twee minderjarige kinderen zijn betrokken, kan worden aangenomen dat de redelijke termijn is overschreden wanneer pas na vijf maanden wordt gereageerd op een verzoek tot herziening en verwerende partij verzoeker op grond van dit antwoord alsnog zou laten overnemen.

Telefonisch deelde verwerende partij aan verzoekers raadsman mee dat er geen termijn bestaat voor het wachten op een antwoord op een verzoek tot herziening en dat daarom kan worden gewacht tot de aangezochte lidstaat antwoordt.

Deze houding leidt er echter toe dat het door de Dublin III-Verordening opgezette systeem met korte en duidelijke termijnen volledig kan worden omzeild door een verzoek tot herziening in te dienen nadat de terugname werd geweigerd. Dit strookt uiteraard niet met de wil van de wetgever en het principe van de redelijke termijn.

In casu verzet ook het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel zich tegen een terugname door Duitsland.

Het beginsel van rechtszekerheid houdt in dat rechtsregels duidelijk moeten zijn en hun toepassing voorspelbaar door wie erdoor wordt geraakt. (HvJ 16 juni 1993, *Frankrijk t. Commissie*, C-325/91.) Het vertrouwensbeginsel wordt gedefinieerd door de Raad van State als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan. " (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Arr.R.v.St. 1987, 75.)

Initieel dag weigerde Duitsland onmiddellijk de overname. Verwerende partij verzocht Duitsland deze beslissing te herzien, maar hierop kwam geen antwoord binnen de voorop gestelde termijn van twee weken. Ook nadat een periode was verstreken van negen keer de wettelijke termijn, was er geen antwoord en bleef de weigering dus bestaan. In dergelijke situatie kon verzoeker er rechtmatig op vertrouwen dat België zijn asielaanvraag zou behandelen.

Door alsnog in te gaan op de aanvaarding van Duitsland die er uiteindelijk pas kwam vijf maanden na indiening van het verzoek tot herziening en meer dan acht maanden na indiening van verzoekers asielaanvraag, heeft verwerende partij dit vertrouwen geschonden.

Door haar interpretatie als zou er geen termijn bestaan voor het antwoord op een verzoek tot herziening, wordt bovendien de rechtszekerheid geschonden. De rechtszekerheid komt immers op de helling te staan wanneer verzoeker eerst wordt geweigerd door Duitsland, vervolgens vijf maanden in het ongewisse blijft en dan alsnog moet terugkeren naar Duitsland ondanks de duidelijke inspanningstermijn van twee weken die artikel 5 van de Dublin- Uitvoeringsverordening voorziet.

Om al deze redenen moet de bestreden beslissing vernietigd worden."

3.2.2.2.1. De verzoeker laat in de eerste plaats gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de inspanningsverplichting ex artikel 5 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 niet naleeft nu de Duitse autoriteiten pas vijf maanden na het verzoek tot herziening hebben geantwoord. Hij meent dat hieruit volgt dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag en dat de bestreden beslissing, waarbij Duitsland verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag, onwettig is. De verantwoordelijke lidstaat dient immers zo snel mogelijk te worden bepaald en een verzoek tot herziening mag er niet toe leiden dat de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat op de lange baan wordt geschoven. Ondergeschikt laat de verzoeker gelden dat door het voorgaande het beginsel van de redelijke termijn niet werd gerespecteerd.

Artikel 25 van de Dublin III-verordening, dat handelt over de beantwoording van een terugnameverzoek, bepaalt het volgende:

"1. De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodacsysteem verkregen gegevens, wordt die termijn teruggebracht tot twee weken.

2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

Artikel 5 van de verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt het volgende:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat na onderzoek van oordeel is dat op grond van de voorgelegde elementen niet kan worden besloten dat hij verantwoordelijk is, wordt het negatieve antwoord dat hij de verzoekende lidstaat toezendt uitvoerig gemotiveerd en worden de redenen voor de weigering in detail uiteengezet.

2. Wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat de weigering op een beoordelingsfout berust of wanneer hij over aanvullende elementen beschikt die hij kan doen gelden, kan hij vragen dat zijn verzoek opnieuw wordt onderzocht. Van deze mogelijkheid moet gebruik worden gemaakt binnen de drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord. De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden. Deze aanvullende procedure leidt er in geen geval toe dat de in artikel 18, leden 1 en 6, en artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan."

In casu blijkt dat de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek op 14 maart 2016 weigerden met de mededeling dat het om een voorlopige weigering gaat omdat nog verder onderzoek nodig was. Deze weigering bevat dan ook niet de in artikel 5.1. van de hierboven geciteerde verordening (EG) nr. 1560/2003 precieze redenen waarop de weigering is gestoeld. Aangezien het wel om een uitdrukkelijke weigering van de terugname gaat, konden de Belgische autoriteiten op het eerste gezicht niet uitgaan van een zogenaamd 'Tacit-agreement', zoals bepaald in artikel 25.2. van de Dublin III-verordening. Hiertoe is immers vereist dat er geen enkel antwoord komt vanwege de aangezochte lidstaat binnen de twee weken na het verzoek tot terugname. Nu de Belgische autoriteiten werden geconfronteerd met een niet-gemotiveerde weigering van het terugname-verzoek, konden zij op het eerste gezicht op goede gronden en in toepassing van artikel 5.2. van de verordening (EG) nr. 1560/2003 overgaan tot een verzoek tot herziening van het terugnameverzoek, wat zij met de vereiste spoed gedaan hebben. De termijn van drie weken na het negatief antwoord, zoals bepaald in voormeld artikel 5.2., werd ruimschoots ontmoet daar amper één dag na de voorlopige weigering een verzoek tot herziening werd ingediend.

Artikel 5.2. van de verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt slechts dat de aangezocht lidstaat zich “beijvert (...) om binnen twee weken te antwoorden” op het verzoek tot herziening. Zoals de verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, voorzien noch de Dublin III-verordening, noch de verordening (EG) nr. 1560/2003 in een duidelijke sanctie op de overschrijding van deze termijn. Dit kan op het eerste gezicht ook niet worden afgeleid uit “de samenlezing van de relevante wetsartikelen en met inachtnaam van het doel van de Dublin III-procedure en het beginsel van de redelijke termijn en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel”, laat staan dat daaruit blijkt dat de sanctie erin zou bestaan dat de lidstaat die het verzoek tot herziening heeft ingediend, *in casu* België, verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van de asielaanvraag.

De omstandigheid dat de Duitse autoriteiten bijna vijf maanden hebben gewacht om op het verzoek tot herziening te antwoorden, kan de Belgische staat niet ten kwade worden geduid, temeer nu deze op de initiële weigering van het terugnameverzoek prompt gereageerd heeft met een officieel verzoek tot herziening in toepassing van artikel 5.2. van de verordening (EG) nr. 1560/2003 waarin nadrukkelijk werd verzocht om een snelle voortgang van het nodige onderzoek in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III-verordening, met name dat snel moet kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen. Nog minder kan worden ingezien op welke juridische grondslag de verantwoordelijkheid van de bevoegde lidstaat in dergelijk geval zou overgaan op de verzoekende lidstaat, *in casu* België. In de bepalingen van de Dublin III-verordening worden de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat vastgelegd. Uit geen enkele bepaling van deze verordening blijkt *prima facie* dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag van de ene lidstaat op de andere overgaat door het niet beantwoorden van een verzoek tot herziening van een terugnameverzoek binnen de in artikel 5.2. van de verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalde termijn van twee weken, die voor de aangezochte lidstaat louter een inspanningsverbintenis betekent, of binnen een redelijke termijn.

Bovendien – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak en dat elke verblijfsaanvraag aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te worden onderworpen. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (cf. RvS 10 juli 2002, nr. 109.121; RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Te dezen heeft de verzoeker, nadat hij in Duitsland op 1 januari 2016 een asielaanvraag heeft ingediend, zonder het resultaat van de behandeling ervan af te wachten, Duitsland verlaten om in België een asielaanvraag in te dienen, zodat hij zelf aan de oorzaak ligt van de onzekerheid omtrent de behandeling van zijn asielaanvraag. Bovendien is een termijn van bijna vijf maanden voor de beoordeling van een verzoek tot herziening van een terugnameverzoek, in het licht van de recente asielcrisis, op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk.

Tenslotte kan er nog op worden gewezen dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet *in casu* niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. Voor zover de verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door “*alsnog in te gaan op de aanvaarding van Duitsland die er uiteindelijk pas kwam vijf maanden na indiening van het verzoek tot herziening*” en meer dan acht maanden na de indiening van zijn asielaanvraag, zijn vertrouwen schendt, wordt er op gewezen dat de Duitse instanties duidelijk hadden te kennen gegeven dat de initiële

weigering een voorlopige beslissing betrof, zodat de verzoeker na het verzoek tot herziening van deze beslissing er *prima facie* niet van mocht uitgaan dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn asielaanvraag zou overgaan naar de Belgische staat. De verzoeker wist of behoorde te weten dat hij in een zogenaamde “*Dublin*”-procedure verwickeld was en kon er, vooraleer een beslissing werd genomen over de verantwoordelijkheid van de behandeling van zijn asielaanvraag, op het eerste gezicht niet op vertrouwen dat België hiervoor verantwoordelijk zou zijn.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Te dezen maakt de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3.2. *iuncto* artikel 18.1., onder b) van de Dublin III-verordening, zodat hij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Voor zover de verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift de Raad nog vraagt een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie omtrent de sanctie van het niet-naleven van de in artikel 5.2. van de verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalde termijn van twee weken om te antwoorden op een verzoek tot herziening, wordt er op gewezen dat de snelheid waar de Raad in deze fase van de procedure moet optreden niet te verenigen is met het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie.

Een schending van artikel 25 van de Dublin III-verordening, van artikel 5 van de verordening (EG) nr. 1560/2003, van artikel 41 van het Handvest, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.2.2.2.2. In tweede instantie voert de verzoeker aan dat het een gezin met twee minderjarige kinderen betreft dat met sociale, familiale en medische problemen kampt en beroept hij zich op het hoger belang van het kind. Hij wijst op de hospitalisatie van zijn vrouw op 12 augustus 2016 en op “*echtelijke problemen en (...) moeilijkheden om zich stand houden temidden de onzekerheid en vele veranderingen die hun vlucht en asielaanvraag met zich hebben meegebracht*” en meent dat het dan ook “*onredelijk (is) van hen te verwachten dat zij gedurende 8 maanden in onzekerheid blijven over welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van hun asielaanvraag en dat zij vijf maanden nadat Duitsland hun terugname uitdrukkelijk weigerde, nog naar Duitsland zouden moeten terugkeren*”.

Artikel 24 van het Handvest bepaalt het volgende:

“(…)

2. *Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*

(…)”

Artikel 6 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“1. *Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.*

(…)”

3. *Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:*

a) *de mogelijkheden van gezinshereniging;*

b) *het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;*

c) *veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;*

d) *de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.*

(…)”

Te dezen worden de Duitse autoriteiten zowel ten aanzien van de verzoeker als ten aanzien van zijn vrouw en twee minderjarige kinderen verantwoordelijk geacht om hun asielaanvragen te behandelen en kreeg het ganse gezin op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten te dien einde. Aldus

wordt de eenheid van het gezin door de bestreden beslissing gehandhaafd, wat op het eerste gezicht in het belang zou moeten zijn van de minderjarige kinderen van de verzoeker. Voorts dient te worden opgemerkt dat een zekere onzekerheid eigen is aan de situatie van kandidaat-vluchtelingen en dat met de bestreden beslissing net een einde wordt gemaakt aan de onzekerheid inzake de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvragen van de verzoeker en zijn gezin.

In zoverre de verzoeker nog citeert uit het arrest MA, BT, DA v. Secretary of State for the Home Department van 6 juni 2013, C-648/11, van het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt er op gewezen dat dit arrest betrekking heeft op de situatie van niet-begeleide minderjarigen, een situatie die *in casu* niet aan de orde is. De verwijzing naar dit arrest is dan ook niet dienstig in deze zaak.

Voor zover de verzoeker wijst op de hospitalisatie van zijn vrouw (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2), wordt op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate dit verband houdt met de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen inzake het "*hogere belang van het kind*". Voorts blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de diensten van de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gesteld, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden, temeer nu de vrouw van de verzoeker, tijdens een gehoor van 30 januari 2016 gevraagd hoe haar gezondheidstoestand is, "OK" antwoordde. Ten slotte blijkt uit de door de verzoeker voorgelegde medische stukken op het eerste gezicht niet dat een terugreis naar Duitsland voor zijn vrouw onmogelijk zou zijn en weerlegt de verzoeker nergens de overweging in de bestreden beslissing dat er geen aanwijzingen zijn dat hij (of zijn vrouw) in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zou(den) kunnen verkrijgen.

Wat de echtelijke problemen betreft, beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de voorgelegde email van 10 oktober 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) blijkt dat de dochter van de verzoeker aan een proceduramedewerkster van het opvangcentrum zou hebben verteld dat de verzoeker haar zou hebben geslagen en dat het gezin er niet goed aan toe is, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat een terugname door Duitsland van het gehele gezin het hogere belang van de minderjarige kinderen van de verzoeker zou schaden, temeer nu zij eindelijk zekerheid verwerven omtrent de behandeling van hun asielaanvraag, wat uit de uiteenzetting van het middel een zware beproeving blijkt te zijn geweest.

Een schending van artikel 24 van het Handvest en van artikel 6 van de Dublin III-verordening kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.2.2.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De andere cumulatieve voorwaarde dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN